Bucureşti – sâmbătă, 8 iunie 1991

Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru această zi. Cred că Dumnezeu v-a adus aici pentru un scop deosebit. Dacă noi suntem slujitori adevăraţi ai lui Dumnezeu, nimic nu are loc la voia întâmplării, ci este un scop legat de această întâlnire.

Aşa cum am spus în întâlnirea de astăzi, sunt zile deosebite în viaţa noastră cu Dumnezeu. Dacă ne uităm în istoria lui Israel au fost zile deosebite. Dacă ne uităm în viaţa lui Avraam au fost zile deosebite, cu anumite experienţe pe care le-a avut cu Dumnezeu. Mă gândesc că, dacă vă uitaţi în vieţile voastre şi voi puteţi arăta anumite experienţe deosebite. Şi eu, dacă mă uit în viaţa mea, pot să văd astfel de zile, cu experienţe care înseamnă ceva deosebit pentru mine.

Ştiţi, când l-am cunoscut personal pe fratele Branham şi de fiecare dată când mă gândesc la el, inima mea este atinsă în mod deosebit. Când a murit, am plâns foarte mult. Eu am stat lângă mormânt, am văzut când a fost pus în pământ sicriul. Inima mea a fost sfâşiată de durere. Am plâns până n-am mai avut lacrimi şi I-am spus lui Dumnezeu: „Doamne dacă acest om ar putea reveni la viaţă, eu aş vrea să fiu înmormântat în locul lui”. Am cunoscut slujba lui şi am ştiut că această slujbă este necesară, ca să aducă la desăvârşire Biserica Mireasă a lui Isus Hristos. L-am cunoscut ca evanghelist, dar şi ca proroc.

Acum să trecem la câteva lucruri pe care doresc să le spun în seara aceasta. Aş vrea să spun următoarele: când Pavel a scris fraţilor care slujeau, s-a adresat într-un mod deosebit lui Timotei, la fel lui Tit şi lui Filimon. Ei erau conlucrători cu el în Împărăţia lui Dumnezeu.

Dacă vreţi să ştiţi ce vă spune un apostol, citiţi epistolele lui Pavel către Timotei, către Tit, către Filimon şi atunci eu nu trebuie să vă mai spun nimic altceva. Acolo găsiţi totul, dacă sunteţi nişte slujitori ai lui Dumnezeu. Citiţi aceste epistole în duh de rugăciune şi spuneţi: „Doamne, ce vrei să-mi spui mie din aceste lucruri?”

Nu este important doar să fii chemat la slujbă, ci este foarte important să-ţi cunoşti locul şi chemarea. Nu ca unul să ia locul altuia, ci fiecare să-şi găsească locul lui, fie în biserica locală, fie în slujba evanghelistică, sau în slujba de învăţător, sau în legătură cu Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Nu încercaţi să imitaţi un alt frate. Fiţi ceea ce sunteţi. Rămâneţi la chemarea voastră şi nu spuneţi: „Eu aş vrea să fiu ca acel frate”. Nu copiaţi pe altul, ci fiţi ceea ce sunteţi. Dumnezeu v-a chemat la o slujbă, dar întotdeauna pentru zidirea Trupului lui Hristos.

Dacă un frate are o slujbă care distruge, el nu este chemat de Dumnezeu. Dacă are o slujbă ca să divizeze, nu este chemat de Dumnezeu. Dacă el produce probleme, nu este chemat de Dumnezeu. Un om chemat de Dumnezeu va lucra întotdeauna spre unitatea Trupului lui Isus Hristos. El nu se va ocupa cu ceva special, ci va vesti tot planul lui Dumnezeu.

Sunt diferite slujbe, diferite chemări, diferite daruri în Trupul lui Hristos. Fratele Branham a avut două slujbe deosebite: a avut o slujbă evanghelistică şi o slujbă profetică. Şi aş vrea să vorbesc puţin despre această slujbă profetică. Pentru că am auzit toate predicile lui şi l-am cunoscut în mod personal, cunosc mărturiile lui despre chemarea directă pe care a avut-o şi experienţele supranaturale.

Eu nu o spun numai ca să spun ceva sau să vă impresionez, dar cred că nu a existat om pe faţa pământului care să fi luat în mod atât de în serios slujba fratelui Branham aşa cum o fac eu; care a cercetat Scripturile aşa cum am făcut-o eu; care a luat tot ce a spus el şi le-a pus apoi în Biblie, ca să arate că Dumnezeu a spus aceste lucruri din Biblie.

De exemplu, când Îngerul Domnului a venit la el, în mai 1946 - am două mărturii ale lui în care el, personal, vorbeşte despre această experienţă - el spune că pe la ora 11 noaptea, o lumină supranaturală a pătruns prin tavan, în cameră. El s-a gândit că nimeni nu poate avea o lumină aşa de strălucitoare, care se mărea din ce în ce mai mult. S-a uitat şi deodată a apărut un chip şi îl descrie pe Îngerul Domnului care a coborât în acea lumină. Picioarele lui au atins podeaua şi l-a auzit păşind pe podea. Fratele Branham îi descrie statura, greutatea, felul cum arăta... Şi [Îngerul] i-a spus: „Eu sunt trimis din prezenţa Celui Atotputernic ca să-ţi dau însărcinarea ta".

Ceea ce mulţi nu ştiu este că Îngerul Domnului i-a explicat slujba. El a început cu referinţe biblice, a început cu Ioan cap. 1. Îngerul i-a explicat fratelui Branham că aceeaşi slujbă care a avut-o Isus Hristos, se va repeta acum în Biserica dintre Neamuri, aşa cum a fost dată evreilor şi samaritenilor pe vremea lui Isus. Apoi Îngerul i-a explicat că acesta a fost semnul deosebit al lui Mesia, semnul profetic, pentru că Moise a spus: *„Domnul Dumnezeul tău, îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un proroc ca mine"* [Deut. 18:15].

Îngerul i-a explicat ce s-a întâmplat în Ioan cap. 1, când Filip l-a chemat pe Natanael. Isus trebuia să fie un proroc, era semnul unui proroc. El a spus: *„Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin"*. Natanael a spus: *„Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu eşti Împăratul lui Israel!"*. Apoi Îngerul a continuat şi i-a explicat cum a fost întâlnirea cu samariteanca de la fântână, când Isus a spus: *„cinci bărbaţi ai avut; şi acela,*

pe care-l ai acum, nu-ţi este bărbat”. Femeia a spus: *„văd că eşti proroc... Ştiu... că are să vină Mesia; când va veni El, are să ne spună toate lucrurile”* Şi el a spus: *„Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela”* [Ioan 4:18-25]. Deci, Îngerul i-a explicat slujba; şi în acest punct se separă duhurile.

Îi cunosc pe toţi marii evanghelişti, pe Oral Roberts îl cunosc personal, pe Tommy Hicks îl cunosc personal, pe Tommy Osborn îl cunosc personal. Toţi îl respectă pe fratele Branham, dar nu au putut aşeza această slujbă divină. Ei a ştiut că a fost deosebită, dar nu au posibilitatea s-o aşeze în Scriptură pentru că nu au verificat niciodată mărturia fratelui Branham şi nu au cercetat Scripturile.

V-am spus că Îngerul Domnului a explicat această slujbă şi a spus că acesta este ultimul semn dat Bisericii dintre neamuri. Ştiţi ceva? Când Isus a vindecat bolnavii, n-a fost nicio problemă, când a înviat morţii, n-a fost nicio problemă, când i-a curăţat pe leproşi, nicio problemă. Când a apărut problema? Când i-a spus lui Petru: *„du-te la mare, aruncă undiţa şi trage afară peştele care va veni întâi; deschide-i gura şi vei găsi în ea o rublă pe care ia-o şi dă-le-o lor, pentru Mine şi pentru tine”* [Mat. 17:27]. Când a spus celor doi ucenici: *„când veţi intra în cetate, vă va ieşi înainte un om, ducând un ulcior cu apă; mergeţi după el în casa în care va intra, şi spuneţi stăpânului casei: «Învăţătorul îţi zice: ‚Unde este odaia pentru oaspeţi, în care să mănânc Paştele cu ucenicii Mei?’»”* [Luca 22:10-11]. Când a spus ucenicilor: *„Duceţi-vă în satul dinaintea voastră: în el veţi găsi îndată o măgăriţă legată şi un măgăruş împreună cu ea; dezlegaţi-i şi aduceţi-i la Mine”* [Mat. 21:2]. Era slujba profetică, când cărturarii au spus: „Ceva nu este în regulă. El este în legătură cu Belzebub”.

A fost la fel şi în generaţia noastră. A fost o linie care desparte, pentru că nu era posibil ca fratele Branham să facă asta; Dumnezeu era Cel care o făcea. Dar oamenii nu au înţeles-o.

Aceea a fost slujba infailibilă. Nu a fost nici măcar o dată când acest dar al descoperirii să fie în acţiune şi să fie măcar o greşeală, niciodată! Pentru că el vedea într-o vedenie şi Îngerul Domnului stătea la dreapta lui la circa o jumătate de metru distanţă. Când începea serviciul de vindecare, cu darul deosebit al descoperirii, el nu putea să înceapă până nu venea Îngerul Domnului. Şi el a spus: „În ziua judecăţii veţi afla că Îngerul Domnului nu a stat la mai mult de o jumătate de metru distanţă de mine”.

El a avut o slujbă deosebită. Această slujbă era infailibilă. Dar trebuie să vă mai spun ceva: când este vorba de Apocalipsa, când este vorba de învăţături, el a mers din lumină în lumină şi din descoperire în

descoperire. Eu cunosc toate predicile foarte bine. Într-o predică pe care a ţinut-o el despre prima pecete, a spus: „Duhul Sfânt călărea pe calul alb”. Când au fost descoperite peceţile, a spus: „este Antihristul”. Deci, şi el a crescut pe măsură ce venea descoperirea spirituală. Eu sper că înţelegeţi aceasta.

Pentru că traduc predicile lui, eu am văzut, de asemenea, unele diferenţe şi înţeleg cum a crescut el în slujbă. Dar aceasta nu micşorează cu nimic slujba lui. El a fost un om trimis de Dumnezeu, cu mesajul lui Dumnezeu, la poporul lui Dumnezeu, pentru acest timp.

Ceea ce vreau să subliniez este aceasta: nu scoateţi afirmaţii din context. Nu critic, doar spun aceasta, pentru că de multe ori inima mea este zdrobită. Pentru simplul fapt că un frate din America, doar pentru că ei vin din America pot spune tot ce vor şi după aceea să spună: „Fratele Branham a spus”. Şi toţi oamenii cred, pentru că este ca un fel de autoritate.

Slujba mea este aceasta: orice a predicat fratele Branham, a venit din acest Cuvânt şi ne-a dus înapoi în acest Cuvânt. Niciodată nu ne va scoate din Cuvântul lui Dumnezeu.

Odată, un frate a venit la fratele Branham şi i-a spus: „Dacă se vor deschide cele şapte peceţi, Dumnezeu va descoperi lucruri care nici măcar nu sunt scrise în Scriptură”. Şi Duhul lui Dumnezeu i-a vorbit fratelui Branham şi i-a spus: „Acest om îţi întinde o cursă. Pentru că orice descoperă Dumnezeu, trebuie să fie în Scripturi. Dacă nu este în Scripturi, nu este de la Dumnezeu”. Acest lucru este foarte important. Şi vă spun şi de ce.

Poate nu în această ţară, dar peste tot în lume, fraţii au vorbit despre „şapte tunete”. Unul predică ceva şi numeşte aceasta „şapte tunete”, altul altceva, multe lucruri diferite. Şi fiecare le numeşte „descoperirea celor şapte tunete”. Şi fratele Branham însuşi a folosit terminologia „şapte tunete” de peste treizeci de ori. Eu am scris toate afirmaţiile lui în engleză şi în germană, deci ştiu ce a spus. Dar aceşti fraţi nu procedează corect. Ei nu înţeleg.

Voi sunteţi prietenii mei, voi sunteţi fraţii mei în Hristos şi voi aveţi o responsabilitate, de aceea împărtăşesc cu voi ce am în inima mea. Nu sunt aici să vă învăţ; Biblia spune că *„Toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu”*. Eu sunt doar un frate între fraţi şi nu fac decât să împărtăşesc aceste lucruri cu voi, pentru ca voi să rămâneţi în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu părăsiţi niciodată Scriptura! Dacă părăsiţi Scriptura, Dumnezeu vă părăseşte pe voi, pentru că Dumnezeu este în Cuvântul Lui. Şi dacă voi sunteţi în Dumnezeu, voi sunteţi în Cuvânt. Dacă nu sunteţi în Cuvânt, voi nu sunteţi în Dumnezeu. Isus a

spus: *„dacă rămân în voi cuvintele Mele…”* [Ioan 15:7]. Cuvântul trebuie să rămână în noi, trebuie să devenim o parte a Cuvântului lui Dumnezeu.

Când fratele Branham a avut o vedenie despre arătarea celor şapte îngeri, a numit-o „descoperirea celor şapte tunete”. Am fost cu fratele Branham în decembrie 1962, am vorbit cu el, am fost în aceeaşi maşină cu el, de fapt, el conducea maşina şi eu stăteam în partea dreaptă şi doi fraţi stăteau în spate. Vorbeam despre diferite lucruri. Mi-a spus în mod personal, că se va muta de la Jeffersonville la Tucson, la începutul anului 1963. Mi-a spus că Dumnezeu i-a arătat cu mulţi ani în urmă într-o viziune, cum drumul din faţa casei lui va fi lărgit şi se va scoate gardul - când vor veni cu buldozerele pe strada aceea unde era casa lui, ca să lărgească strada, atunci va fi timpul când el trebuie să se mute de la Jeffersonville la Tucson. Eu am văzut-o cu ochii mei, am văzut buldozerele, am văzut cum gardul a fost dat deoparte. Şi fratele Branham s-a referit la aceasta şi a spus: „La începutul anului trebuie să plecăm”.

Pe 22 decembrie 1962, la numai câteva zile după ce am fost cu el, a avut o viziune: s-a văzut singur pe munte la nord-vest de Tucson, Arizona şi a văzut şapte îngeri coborând într-un nor supranatural ca o lumină. Şi când s-a întâmplat aceasta a auzit şapte detonaţii; de fapt o detonaţie în şapte faze şi a numit-o „cele şapte tunete”. El a mai spus: „Lucrul legat de aceste şapte tunete a fost aşa de puternic încât şi revista *Life* şi altele au scris despre aceasta”.

Mulţi fraţi înţeleg greşit acest lucru. Când fratele Branham vorbeşte despre cele şapte tunete, ei citesc Apocalipsa 10 şi apoi spun: „Hristos a venit, cele şapte tunete au avut loc deja …” şi fac învăţături una după alta, fără să înţeleagă ce a vrut să spună fratele Branham de fapt.

Un exemplu: dacă citiţi Apocalipsa 10:7, acest verset este scris la singular, nu la plural: *„… în zilele în care îngerul va suna din trâmbiţa lui, se va sfârşi* ***taina*** *lui Dumnezeu”* – **nu tainele Cuvântului!** Citim Apocalipsa 10:7: *„ci, că în zilele în care îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa lui, se va sfârşi taina lui Dumnezeu”* – nu tainele – *„taina lui Dumnezeu…”*. Taina lui Dumnezeu se va sfârşi. Şi care este taina lui Dumnezeu? Pavel scrie: *„…mare este taina evlaviei, Dumnezeu S-a arătat în trup”* [1 Tim. 3:16]. Atunci, chiar şi evreii vor vedea şi vor înţelege că Isus Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită şi atunci *„îşi vor întoarce privirile spre Acela, pe care L-au străpuns”* [Zah. 12:10].

Dacă ascultaţi predicile fratelui Branham, când el a vorbit de Apocalipsa 10:7, a folosit întotdeauna pluralul. Numai dacă citiţi Scriptura găsiţi singularul. Dacă el a vorbit sau a predicat, întotdeauna a folosit

pluralul. De ce? Pentru că el era mesagerul al şaptelea al Bisericii şi prin slujba lui toate tainele din Cuvântul lui Dumnezeu trebuiau încheiate, de la Geneza la Apocalipsa, tot ceea ce fusese ascuns a fost făcut cunoscut şi descoperit.

Aşa că noi trebuie să înţelegem în ce fel a folosit el Scripturile şi trebuie să ştim exact ce a vrut el să spună.

Dacă fraţii folosesc greşit afirmaţiile lui... în mod deosebit una din afirmaţii care mă răneşte foarte mult; se găseşte în „Pecetea întâi". Acolo fratele Branham afirmă: „Conform Apocalipsa 10, Îngerul va coborî pe pământ în timpul celui de-al şaptelea mesager al Bisericii". Din această afirmaţie fraţii au făcut învăţătura că „Isus Hristos a venit deja. El a pus deja picioarele pe pământ şi pe mare". Dar eu pot să vă arăt din Biblie, din Apocalipsa 10:6 şi din Daniel 12, că din momentul când Îngerul legământului vine jos, vor fi exact trei ani şi jumătate până la sfârşit.

Vreau să fiţi atenţi la două versete. Citim Apocalipsa 10:5-6: *„Şi îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare şi pe pământ şi-a ridicat mâna dreaptă spre cer şi a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul şi lucrurile din el, pământul şi lucrurile de pe el, marea şi lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă".*

Ţineţi minte ceea ce tocmai s-a citit. Îngerul coboară, pune un picior pe mare şi unul pe uscat, ridică mâna dreaptă spre cer şi jură pe Cel ce este viu în vecii vecilor.

Să citim Daniel cap. 12, unde veţi găsi aceleaşi cuvinte, dar veţi găsiţi şi timpul care va fi dat pentru această întâmplare. Citim Daniel 12:6-7: *„Unul din ei a zis omului aceluia îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului: «Cât va mai fi până la sfârşitul acestor minuni?» Şi am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el şi-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă şi mâna stângă şi a jurat pe Cel ce trăieşte veşnic că va mai fi o vreme, două vremi şi o jumătate de vreme şi că toate aceste lucruri se vor sfârşi când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot".* Amin! Amin!

Aveţi Vechiul Testament, aveţi şi mărturia din Noul Testament. În Vechiul Testament îngerul a ridicat ambele mâini, în Noul Testament numai o mână, pentru că în cealaltă avea cartea deschisă, fiindcă era după deschiderea celor şapte peceţi. Slavă lui Dumnezeu! Acesta este adevărul.

Dar aceşti fraţi mă acuză; ei spun: „Fratele Frank duce totul în Biblie". Sunt bucuros că mă acuză de aceasta. Este o acuzaţie foarte bună. Eu trebuie să duc totul în Biblie.

Ştiţi, am avut câteva experienţe cu Domnul. Dar pentru mine Cuvântul lui Dumnezeu este cel mai important. Dar o experienţă este, de asemenea, foarte importantă pentru mine. Când am fost întrebat pentru prima dată în viaţa mea despre descoperirea celor şapte tunete, eram în Marsilia, Franţa împreună cu fratele Barillier. Şi după adunare a venit un frate şi m-a întrebat despre taina celor şapte tunete. A trebuit să spun: „Nu ştiu". Dar am fost trist în inima mea şi m-am dus pe drumul meu. În dimineaţa următoare Domnul a vorbit cu voce puternică: „Robul Meu, ridică-te şi citeşte 2 Timotei 4!" Era iarnă, camera nu era încălzită şi m-am gândit un moment să mă îmbrac puţin şi Domnul a vorbit a două oară, cu voce mult mai puternică: „Robul Meu ridică-te şi citeşte 2 Timotei 4!" M-am ridicat în picioare, am deschis Biblia, am citit versetele de la 1 la 5. Cunoaşteţi cu toţii 2 Timotei 4. Vers. 2 este un verset deosebit, vers. 3 la fel, de fapt fiecare verset este deosebit.

Citim v. 1-3: *„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii şi morţii şi pentru arătarea şi Împărăţia Sa: propovăduieşte Cuvântul, stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învăţători după poftele lor".*

Am citit o dată şi am început din nou cu vers. 1. Când am ajuns la vers. 2, am pus Biblia jos şi mi-am ridicat mâinile în sus. Am spus: „Domnul meu, aşa de sigur cum Tu mi-ai vorbit acum, nimeni nu va predica vreodată cele şapte tunete, pentru că ele nu sunt scrise în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi suntem chemaţi să predicăm Cuvântul, dar cele şapte tunete nu sunt scrise în Cuvânt, de aceea nu le vom predica niciodată!". Dumnezeu o va face la momentul potrivit. Dacă un înger ar veni din cer şi mi-ar spune: „Acestea sunt cele şapte tunete", i-aş spune: „Mergi înapoi de unde ai venit!" Şi vă spun de ce.

Vă mai dau două versete. Apocalipsa 1:1-3: *„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Şi le-a făcut-o cunoscut, trimiţând, prin îngerul Său, la robul Său Ioan care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu şi despre mărturia lui Isus Hristos şi a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citeşte şi de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii şi păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!"*

Noi trebuie să predicăm şi să credem ceea ce este scris aici, nu lucruri care nu sunt scrise aici. Cum să le cunosc? Cum să le predic?

Dumnezeu o va face când va veni timpul. Va fi o surpriză mare. Noi nu trebuie să facem speculaţii, ci trebuie doar să umblăm smeriţi cu Domnul şi să aşteptăm până vine timpul. Fie că este pentru Biserică, fie că este pentru Israel, fie că este vorba despre ambele, nu este treaba mea. Dumnezeu ştie şi eu sunt gata să accept tot ce face El.

În Apocalipsa 22 – toţi cunoaştem bine Scripturile – scrie: *„Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta”* (vers. 18). Nu este absolut nicio posibilitate să adaugi ceva la Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu pe care trebuie să-l predicăm noi.

Deci, dacă fraţii spun: „Isus a venit deja ca Îngerul Legământului şi nu mai este timp...”. Timpul este încă în desfăşurare, noi încă mai predicăm şi Biblia spune, Isus Însuşi o spune în Matei 24.14: *„Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul”.*

Iubiţi fraţi, slujba fratelui Branham a avut un scop extraordinar: să ne aducă înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Nu ca să ne facă nişte fanatici, nu ca să ne facă specialişti în anumite învăţături, ci să predicăm tot planul lui Dumnezeu, în lumina care ne-a fost descoperită prin slujba profetică. Fiecare frate care caută ceva special şi crede că are o descoperire deosebită, va aduce despărţiri şi nu va fi niciodată o slujbă binecuvântată.

Cred că înţelegeţi acest comentariu, dar prima dată când a vorbit un om despre şapte tunete, a fost un negru din India. A venit în New York şi a vorbit cu un alt frate din New York, care era şi el negru. Nu sunt rasist, doar vă spun acest lucru ca să ştiţi ce este în spatele acestor lucruri. În momentul în care acest frate din New York mi-a spus în Krefeld: „Aceasta este o descoperire pe care Dumnezeu n-a dat-o europenilor. Aceasta este o descoperire specială pe care Dumnezeu a dat-o negrilor”, în momentul acela el a adus probleme rasiale în tablou. Eu am ştiut chiar atunci că nu este Duhul lui Dumnezeu, că este un duh rasial, dar niciodată Cuvântul lui Dumnezeu.

Deci, m-am împotrivit lui; şi oricine predică aşa ceva, fie alb, fie negru, pentru mine, aceste lucruri sunt greşite. Şi fraţii din America mă numesc: „germanul încăpăţânat”. Dar nu despre aceasta este vorba; eu sunt legat de Cuvântul lui Dumnezeu!

Când este vorba de Împărăţia lui Dumnezeu, de Biserica Dumnezeului Celui viu, Domnul Îşi ia oameni din toate naţiunile, de pe toată faţa pământului, nu dintr-o naţiune. Dar noi suntem legaţi de Cuvântul lui

Dumnezeu şi eu nu aş predica niciodată decât dacă pot predica din Cuvântul lui Dumnezeu. Şi nu dintr-un singur loc, ci trebuie să fie mereu două sau trei locuri, ca să putem verifica foarte bine ceea ce este spus în Scriptură.

Dacă luaţi numai dintr-un singur loc, aşa cum fac trinitarienii, ei iau Matei 28 şi spun: „Este scris aici. Isus Hristos a spus asta. Este scris. Şi Isus Hristos a spus-o". Dar ei nu înţeleg. Când Satana a venit la Isus şi el a spus: „Este scris, este scris". Dar Isus i-a spus: *„De asemenea este scris!"* [Mat. 4:3-10]. El întotdeauna a luat şi celelalte versete, ca să-l învingă pe duşman cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nu cu puterea, ci cu Cuvântul. Lupta este întotdeauna cu Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea Biblia spune: *„Ei l-au biruit, prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor"* [Apoc. 12:11]. Cuvântul lui Dumnezeu este sabia Duhului. De aceea noi trebuie să ne luptăm întotdeauna cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu cu ideile noastre, ci cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu o spun aşa: Dumnezeu ne-a descoperit toate lucrurile pe care avem nevoie să le ştim. Ceea ce Dumnezeu păstrează pentru El, El are dreptul să o facă, El este Dumnezeu, Îi dăm toată lauda pentru aceasta şi suntem într-o mare aşteptare, pentru că Biblia spune, că Domnul va face o lucrare scurtă, o mare lucrare şi noi ne vom minuna de ea. O puteţi citi în Isaia 28 [*„Căci Domnul Se va ridica precum în muntele Peraţim, Se va înfuria ca în valea Gabaonului, ca să Îşi facă lucrarea, lucrarea Lui străină; şi să împlinească fapta Lui, fapta Lui neobişnuită"* - vers. 21, trad. Fidela] şi în Romani [*„Fiindcă va termina lucrarea şi o va scurta în dreptate, pentru că Domnul va face o lucrare scurtă pe pământ"* - Rom 9:28, trad. Fidela]. Domnul Îşi va face lucrarea. Domnul a început lucrarea Sa şi El o va încheia.

Deci, ceea ce trebuie să spun eu, este aceasta: predicaţi numai ceea ce puteţi predica din Cuvântul lui Dumnezeu. Nu-l predicaţi pe William Branham, nu-l predicaţi pe fratele Frank, nu-l predicaţi pe Pavel, nu-l predicaţi pe Petru, predicaţi-L pe Isus Hristos, predicaţi Cuvântul lui Dumnezeu! Dar luaţi în predica voastră ceea ce au spus aceşti oameni; dar întotdeauna să fiţi siguri că predicaţi Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu mergeţi în faţă şi spuneţi: „Fratele Branham a spus. Profetul a spus. Mesagerul lui Dumnezeu a spus". Nu faceţi asta! Luaţi Biblia şi mergeţi şi predicaţi Cuvântul în lumina mesajului acestui ceas. Şi atunci Dumnezeu vă va da înţelepciune, vă va da uşi deschise, inimi deschise. Şi fraţilor, puteţi cuceri ţara voastră pentru Isus Hristos.

Respectaţi-vă unii pe alţii, iubiţi-vă unii pe alţii, rugaţi-vă unii pentru alţii. Nu spuneţi nimic rău împotriva unui frate. Dacă un frate este în

necaz, rugaţi-vă pentru el, nu vorbiţi despre el. Păstraţi unitatea în credinţă şi vorbiţi bine despre fraţi.

Dacă vedeţi un frate folosit de Dumnezeu într-un mod deosebit, bucuraţi-vă! Nu lăsaţi să se ridice ceva în voi. [Aşa ceva] vă va distruge pe voi. Fiecare frate care simte că un alt frate este mai binecuvântat şi dacă el predică, oamenii vin, dar când tu vii şi predici, oamenii nu vin, începe şi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru acel frate, mulţumeşte-I Domnului că l-a binecuvântat. Atunci a sosit timpul ca Dumnezeu să te binecuvânteze şi pe tine.

Eu cred din toată inima mea, că exact aşa cum a fost la început, va fi şi la sfârşit. Dacă mergeţi chiar la început, nu la zece ani după aceea, ci chiar la început, nu erau fraţi falşi, nu învăţători falşi, nu erau descoperiri false, nu duhuri false. Totul era de la Dumnezeu. O unitate în Duhul, în Cuvântul lui Dumnezeu, în Numele lui Isus Hristos, în Duhul lui Dumnezeu. La mulţi ani după aceea, Pavel scrie despre fraţi falşi, învăţători falşi. Unii spuneau că deja a venit învierea. Voi cunoaşteţi Scripturile.

Vă spun aceasta: aşa cum a fost chiar la început, nu la zece sau douăzeci de ani mai târziu, ci chiar atunci la început; noi ne întoarcem chiar la început: o inimă, un suflet o credinţă, un Domn, un botez, o Biserică a Dumnezeului Celui viu, uniţi în Numele lui Isus Hristos. Nimeni nu este ceva deosebit, ci toţi Îl slăvesc pe Isus Hristos care a murit pentru noi, a înviat a treia zi, S-a înălţat la cer şi în curând Se va întoarce să ne ia acasă.

Fraţilor nu încercaţi să fiţi cineva, vedeţi-vă mici, consideraţi-l pe altul mai mare ca voi, să nu credeţi că ştiţi mai mult. Uitaţi toate aceste gânduri! Supuneţi-vă sub mâna puternică a lui Dumnezeu. Şi cum am spus la început, fiecare frate trebuie să-şi găsească locul lui în părtăşia bisericii locale, în oraşul lui, în comunitatea lui, oriunde ar fi. Nu luaţi locul altuia. Găsiţi-vă locul vostru în Trupul lui Hristos. Găsiţi-vă slujba voastră.

Acum aş dori să întreb foarte deschis: câţi dintre voi fraţilor, simt că au o chemare din partea lui Dumnezeu pentru slujbă? Daţi-mi voie să văd mâinile voastre! Sunt aici, fraţii? Da... Sunt fraţi aici care simt că au o chemare pentru slujbă. Nu trebuie să fii un mare predicator, dar tu ştii în inima ta că eşti chemat să predici Cuvântul lui Dumnezeu. Tu o ştii în inima ta.

Aş vrea să mă rog pentru voi. Vreţi să vă ridicaţi? Ne vom ruga împreună. Şi toţi cei care nu sunt chemaţi pentru slujbă vă veţi ruga cu mine, pentru aceşti fraţi care sunt chemaţi la slujbă.

Noi trăim în zilele din urmă, noi avem mesajul acestui ceas. Suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu. Nu ne putem juca cu timpul sau cu

slujbele. Trebuie să luăm în serios slujba şi trebuie să răscumpărăm timpul, pentru că timpul este scurt şi Dumnezeu v-a aşezat în această ţară ca să fiţi purtătorii Lui de cuvânt, să aduceţi Cuvântul Lui şi să predicaţi Cuvântul Lui sub ungerea Duhului Sfânt, ca să zidiţi Trupul lui Isus.

Să ne ridicăm cu toţii mâinile, aşa cum a spus-o Pavel când i-a scris lui Timotei: *„Vreau dar ca bărbaţii să se roage în orice loc şi să ridice spre cer mâini curate, fără mânie şi fără îndoieli”* [1 Tim. 2:8].

Fraţilor, prezenţa lui Dumnezeu este aici. Isus a făgăduit că va fi cu noi. El a spus: *„acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu”* [Mat. 18:20]. Dacă aţi şti cum simt acum... Acum simt aşa cum s-au simţit ucenicii, când s-au adunat după învierea lui Isus şi Isus a venit în mijlocul lor. Când Isus a venit în mijlocul lor, le-a spus: *„Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi”* [Ioan 20:21]... *„Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă”* [Luca 10:16]. „Cine vă primeşte pe voi Mă primeşte pe Mine” [Ioan 13:20].

În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, mă rog Dumnezeului Atotputernic ca ungerea Duhului Sfânt şi binecuvântarea Dumnezeului Atotputernic, înţelepciunea lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu, să se odihnească peste toţi fraţii slujitori. Fie ca ungerea să vină peste ei, chiar acum şi puterea lui Dumnezeu, în Numele lui Isus Hristos. Fie ca toţi să fie unşi pentru slujba Cuvântului. Fie ca fraţii să plece de aici fără să se teamă de nimic, să nu-şi pună încrederea în ei înşişi, ci să se încreadă în Dumnezeu şi să-L creadă pe Dumnezeu, să-L urmeze pe Isus Hristos şi să predice mesajul acestui ceas, Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu, întreg planul lui Dumnezeu, indiferent unde-i va conduce Domnul.

În Numele lui Isus Hristos, fie ca binecuvântarea lui Dumnezeu să se odihnească peste voi, toate zilele vieţii voastre să fiţi binecuvântaţi, fie ca slujba voastră să fie binecuvântată, fie ca toţi oamenii care experimentează slujba voastră să fie binecuvântaţi. Fie ca Dumnezeu să fie cu voi, în Numele lui Isus Hristos! Lucraţi împreună cu Domnul şi unul cu altul, până când vine Isus. Fie ca roadele slujbei voastre să fie bogate la venirea Domnului Isus.

În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, Îi mulţumesc Dumnezeului Atotputernic că v-a chemat, că v-a dat slujba, că v-a uns, că v-a trimis cu Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu în cele patru colţuri ale ţării voastre. Fie ca toţi cei aleşi să fie chemaţi şi Mireasa lui Isus Hristos din această ţară să fie pregătită.

Binecuvântează, în mod deosebit pe fratele Matei, pe care l-ai folosit în mod deosebit, binecuvântează pe fratele Ionuţ, binecuvântează-i pe toţi

fraţii şi toate familiile lor, toate comunităţile şi părtăşiile. Fie ca din această zi Doamne, binecuvântarea Ta să fie vizibilă cu toţi fraţii, în toate părtăşiile, în toate familiile.

În Numele sfânt al lui Isus, fiţi dedicaţi Dumnezeului Atotputernic şi pentru slujba Cuvântului Său. Aşa cum ne-am rugat, aşa să fie, ca ungerea să rămână peste voi şi Isus Hristos să fie cu voi în toate zilele, până când vine sfârşitul şi împreună Îl vom întâlni.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru această zi, pentru acest ceas, în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru. Amin. Şi toţi să spună „Amin". Amin! Puteţi să luaţi loc. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Timpul nostru s-a încheiat. Întotdeauna spunem „Facă-se voia Domnului". Ştiţi, eu predic aşa de mult şi traduc, am multe lucruri de făcut. Fie că sunt în Krefeld, oriunde aş fi pe pământ, totdeauna am ceva de făcut, fie că este vorba despre un manuscris, fie că pregătesc ceva, orice ar fi.

[...] Eu cred că n-a mai rămas nicio întrebare. Dacă a mai rămas ceva, dacă nu vă este foarte clar, citiţi epistola către Filipeni: *„şi dacă în vreo privinţă sunteţi de altă părere, Dumnezeu vă va lumina şi în această privinţă"* [Fil. 3:15]. Uneori un frate vede lucrurile mai târziu. Nu este nevoie să discutăm. Dumnezeu are timpul Lui şi calea Lui cu noi toţi. Domnul să vă binecuvânteze şi să fie cu voi! Amin.